

KIS BÁLINT

Olyan világban akarok élni

Ahol a csirke tényleg elkezd pár nap után bűzleni,
ahol van értelme a jóért verekedni és küzdeni,
ahol ugyanolyan büntény valakit megbántani,
mint valakit felpofozni.

Azt akarom, hogy ne égjen oda a hagyma,
ha versírás miatt valaki ott hagyta

S az első szerelmek ne múljanak el, soha.

Olyan világban akarok élni,

ahol az emberek tudnak egymás mellett élni,
ahol mindenki elfelejti, milyen felnőttnek lenni,
ahol mindenki, legalább naponta kétszer,
érez valami gyermekded kényszert,

s mer lelkesedni, örülni, várni, álmodni, a föld fölött lebegni:

Azt akarom, hogy amikor lezuhanunk, ne törjön el bennünk
semmi,

és tudjunk rendületlenül tovább menni, ne kelljen belső démonainkkal
állandóan küzdeni:

Kanapékba menekülni, laptopképernyőket nyűni – hogy mindenki
megtalálja, amit akar,

senkiben ne maradjon bizonytalanság, belső kényszer, zavar.

Ne legyen bennünk semmi, ami eltakar,

hogy megmutathassuk magunkat másoknak nyugodtan,

mert mindenki csak keres valamit,

de nem tudjuk, hogy mit.

Csak ritka pillanatokban, amikor ott van,

a Timmelsjoch-hágó csúcsán, nyomokban,

reptereken, vöröslő ruhában, csókokban,

meztelenül, a gettóban, a gitárokban s szaxofonokban,

az indiai táncban, esetlen mozdulatokban,

a meghalt elefántokban, akiknek a megsült tetemeit soha nem találják meg,

csak a magasvezetékek állnak ott,

remegve, eszetlen elektromosságtól vezetve.

KIS BÁLINT (1992, Debrecen)
2012-ben költözött Dániába,
Aarhusba, ott informatikát
hallgatott, idén végzett.
Jelenleg egy koktélbárban
dolgozik, és készül az
Edinburgh Egyetem antro-
pológia szakára. Verses
kedvét az utazás hozta meg,
eddig egyetlen magyar,
illetve angol nyelvű verse
jelent meg, az *amugy.hu*
portálon.

Aarhus, 2014. 7. 19.

Látszik, hogy te minden lánnyal ezt csinálod a bulikon

Natalia lengyel volt,
a lengyel lányokat mindig is szerettem,
tetszhettem neki, ahogy bemutatkoztam,
mert hamar arrébb vonultunk, s rászóltam, hogy
beszéljen hozzám lengyelül. idegen nyelven minden izgalmasabbnak tűnik.
olvastam erről egy könyvet
– nem is én lennék –,
egy könyvet arról, hogy kell nőzni.
követtem az utasításokat, aki novellákat tud írni, annak ez nagy ügy nem lehet:
fogtam a kezemet.
táncoltunk,
a vodka-narancsból annyit ittam, hogy még
kreatív legyek.
a noteszt ki akarta kapni a kezemből, megnézni az összes többi telefonszám-trófeát benne,
nem engedhettem, tudtam, az már neki túl sok lenne.
amikor mondta, hogy aikidózik, már nyilvánvaló volt, hogy nyert ügyem van,
kezem nyakán, lábaim közt lába,
kiszámítottan csókoltam.
az ágyon is precízen dolgoztam,
száj has mellet nyak.
kezét farmeron keresztül a felállt farkamra tettem.
jól nézett ki Natalia, a változatosság kedvéért a többit pedig a vodka filozofálta.
a nem létező varázst az ajtó dübögése szakította félbe,
valaki be akart jönni, hiába zártuk be.
riadtan nézett reám: Te túl tapasztalt vagy!
nevettem magamban a dolgok abszurditásán,
a szomáliai taxis élettörténetét hallgatva én is úgy éreztem, már túl tapasztalt vagyok,
megvolt a második nő is, akit megcsókoltam; s az első, aki elvitt belőlem egy nagy darabot,
miután csapot, brahman papot értem otthagytam,
már megint két földrésszel arrébb lakott.

Aarhus, 2014. 7.10.

Vikar¹ az éjszakában

*a múltkor találkoztam a munkahelyemen, a koktélbárban
egy arab sráccal,
eredetileg azt hittem, román volt, hisz a románokat utálni kell,
barátságos volt velem,
épp egy részeg magyar lány csimpaszkodott belém,
illetve
jóban voltam a kidobókkal.
nagy hasa volt, s gőgös, püffedt arca,
takarítóból dolgozta fel magát egy irodába,
hatalma volt
a raktárban, ahol dobozokat pakoltam.
nem emlékezett arra,
ahogy vöröslő fejjel
üvöltött,
hogy a dobozok nem eléggé
rendezettek.*

valahol Budapest és Billund között a levegőben,
2014. 7. 2.

1. Vikar (dán): Időszakos munkás, helyettesítő munkaerő.

Sután esetlenül ész nélkül és bután

Emlékszem, azért kezdtem el írni,
mert Harry Pottert olvastam, s nem volt folytatás.
Akkor még őszinte voltam
(nem ordítottam, nem toporzékoltam,
hanem csak egyszerűen)
fogtam magam, s folytattam.
Az iskolában nem értékelték a bennem elbújt epikus költőt:
a Budavár visszavételéről írt brutális, véres csatajelenetem
öt oldallal hosszabb volt, mint a megengedett terjedelem.
Szakközépben azért írtam, hogy magamat jól elkülönítsem
csak, hogy bizonyítsam, nekem a többiekkel közösbe semmi
nincsen.
Pad alatt heccből Kosztolányit olvastam, meg Gogolt,
fizikaórán vezetésemmel az osztály Rejtő Jenőre tombolt.
Aztán szerelmes lettem. Az őszinte arroganciát felváltotta valami más:
kitört belőlem megannyi szerelmi vallomás.
Zsófi sírt az 'Ébredés'-en,
Pedig én csak leírtam, amit éreztem.
Zene szólt a fejemben, ahogy csókoltam,
s álmomban elektromos gitár volt torkomban.
Jött az élet.
Elfelejtettem enni, levegőt venni, szeretni.
Másnak az ilyet tiszta szívből nem tudom ajánlani.
Én azért össszementem, icike-picike lettem.
Eltűntek a szavaim, s amik voltak,
egy-től egyes-egyig mind kibaszottul hazudtak.
Dermedtem álltam ott. A sárkányok kirepültek, a szivárvány eltört.
Szívem egy hatalmas jégkockában húsolt. Lassan, nagyon lassan,
a jégkocka engedett,
kis jégdarabok kezdtek kiesni s én bőszen faragtam őket sután
esetlenül ész nélkül és bután de azt mind nagyon jól tudván hogy
az ágyban aludni egész nap örökkön-örökké sajnos
nem lehet.

Aarhus, 2014. 7. 12.

Mint egy acélozott rugó

megfeszülök
testemben enyhe görbület, arcom előredőlve
fenyeget
nem kell gondolkoznom rajta:
mellkasom domborodik, hasfalam magától feszül
testsúlyom főképp hátsó lábamon, az első lábam készen áll –
hogyan elegánsan kirobbanjon, a mozdulat a földtől indulna, az egész
csípőmet rátolnám, egyszer csak kinyúlna az első láb, meglepően hosszan,
az egész tömegemmel, pontosan abban a törtmásodpercben amikor épp,
hogyan küzdőtávolságba kerülne, de még mielőtt letenné a lépésből a lábát és
még amíg egy lábon állna.
vállaim alig észrevehetően felhúzódtak, kezeim testem mellett, leengedve,
széttárva szélesen, s tenyereim nyitva.
minden porcikán, rostom, idegszálam felhúzva,
testtömegem egy vonalban, a szomáliai felé
robbanásra készen
várakozik.
(hangom pár pillanattal ezelőtt döngött végig a kanális mentén, ahol
a szomáliai egy földön fekvő
lányt ütött és rúgott)
a szomáliai megindul felém, félig; kicsit oldalvást, tétován, részegen, s
nekem üres a fejem,
nincs benne gondolat,
nem érzem a szívemet,
mely biztos a torkomban dobog,
nem érzem a 12 órányi munkát, és nem érzem a csókokat,
nem tudok Djananról és Iuliáról mögöttem,
nem gondolok Zsófirra,
nem érzem magam magabiztosnak,
és nem érzem magam magabizonytalannak,
nem gondolok arra, hogy ki vagyok,
nem vagyok boldog
és nem vagyok boldogtalan,
egyszerűen csak végre
ÉN VAGYOK
ott,
enyhén előregörbülve.

Aarhus, 2014. 8. 26.

Egy kicsit sok a vessző a hosszú versben

A dupla szivárvány a raktár kapuja előtt hazudott reggel, az éjszakai műszak után, bár erről akkor még lehet, hogy ő maga sem tudott. A kosárlabdapálya ívelt tetején nem lehet verset írni, bár erről meg főleg az eső tehetett, illetve az, hogy a por meg a víz együtt sárrá lesz, de ez mind semmi ahhoz képest, hogyan néz ki az ember parkettája, ha betrappol a fűszálaktól harmatos papucsával a lakásba. Senki nem árulta el, hogyan kell kiszerezni valakiből, mindenki csak a beleszerelmesedésről dumál, a szegény madarak meg már csiripelhetnek édesen hajnali négytől, sőt, korábbtól, mert ez itt a skandináv nyár, és a nap ilyenkor nem sokat pihenhet. Nem mondom, van pótolnivalója, emlékszem az első télre, három pulcsi volt rajtam a télikabát alatt, kettő felül, egy a derekamra kötve a fenekem alatt, hogy ne fázzak fel a biciklin az étteremből hazafelé, végig a skanderbogvejen fel. Persze elalvás ellen nem segített a sok pulcsi, csak akkor eszméltem, amikor dőccentem a bicikliútról le az útra, erre azért még a süppedő hó ellenére is felébredtem, még szerencse, hogy hajnalban nincs forgalom, csak az újságkihordók virregnek hang nélkül az elektromos robogóikon, kezdődik a műszak, én meg tartok hazafelé, még figyelem az út jobb oldalán a kidobott szemetet, szemben az erotikaruházat-bolttal, ott szoktak a jó dolgok lenni, onnan a bőrkanapé meg az ikeás lábasok. Mindig olyan bűnösnek érzem magam utcáról hordani a dolgokat, de hát otthont építék, ha csak egy szoba is az egész. Majd tanulok dánul is, ha lesz egy kis időm. Van benne mindenféle szekció: hálószoba, nappali, dolgozó és étkező. Emlékszem, ahogy jöttem fel a lépcsőn, papucsban, kezemben a postával (Allah nevében jövünk be és megyünk ki ebből a világból), felnőttnek éreztem magam, talán először életemben; saját pénzemből bérelt otthonomba trappoltam felfelé, a közösen hazacipelt konyhaasztallal, a nőmhöz, akinek azt mondtam, még először, hogy most szeretnék megcsókolni, és ő azt mondta, akkor talán ha legközelebb is így gondolod, akkor ne beszéljél róla, hanem csak csináld meg.

Mindig is a dumálás ment a legjobban pedig, meg az álmodozás, ezekben vagyok én igazán tehetséges, bár az utóbbi időben azzal szembesültem, hogy a dumálás is jobban megy azért, ha olyan emberek vesznek körül, akik jók, különben elcsendesedek, csak néha-néha szólalok meg, és utána olyan furcsán érzem magam, mintha nem borotválkoztam volna és mindenki azt nézné, hogy milyen esetlen a fejem profilból. Szemtől szemben, nem oldalról nézve azért mindig hatásosabb vagyok, még borotvátlanul is; meg ha

már végre csak kettesben vagyunk. Nem tudom, biztosan a szemeim azok, annak idején a Magyar Nyelvtudományi Tanszék puhán szőnyegezett, könyvespolcozott szobájában rám is szólt Eszter, a tanszékvezető könyvtáros felesége, hogy mossam meg a szemeimet, mert olyan kormosak, és én mostam is készségesen, szappanal, de ezek szerint sokat nem ért ez az egész, csak annak idején csípett, de hát ilyenek ezek a nők, elkezd az ember értelmetlenül könnyezni tőlük. Igen fiatalon megtanulhattam volna a leckét, csak akkor még nem voltam ilyen bölcs, mint most. Mindazonáltal, vagy talán épp emiatt, hogy nem voltam ilyen bölcs, sikerült lefejelnem a kaput fociedzésen, mert már fáradt voltam a sok körbe-körbe futástól a pálya mellett, és a kapu helyett a saját lábaimat vizsgáltam, hogy tudom-e még pakolni az egyiket a másik elé, mert ez nagy koncentrációt igénylő feladat volt már. Persze ezek után hamar elment a kedvem a focitól is, szóval nem lebzseltem annyit a tanszéken, maradtam a karatézásnál, ami miatt mondjuk csúfoltak sokat, de legalább most nemrég megtudtam Leventtől, a török kidobótól, hogy a magyarok a törökök testvérei, mert mindketten az Uráltól jöttünk, és emiatt igazán kedvelhetném a Jobbikot, mert ők is ezt mondják, bár az valóban sajnálatos, hogy olyan radikálisak ők is, mint a Dansk Folkepartei. A karate nélkül ez se lett volna, mint sok más se, így bölintottam csendesesen Leventnek, az embernek mindig jól jönnek a testvérek, főleg, ha ilyen jó száztizenöt kilósak.

Bár mondjuk nem tudom, mennyire lenne egyszerű felkocogni ide a harmadikra, ahol mostanában lakom egyedül, ha száztizenöt kiló lennék, én nyolcvanöt vagyok, de azért így is szuszogok rendszeren a tizenkét órányi munka és a tizenkét órányi hangos popzene után. Nem tudom, volt-e már valaki rajtam kívül a Rundhøj Alle-i koliban, van egy sajátos hangulatuk a folyosóknak, persze lehet, hogy csak én képzelődöm itt összevissza, de mégis, ha belépek az ajtókon a hosszúkás folyosókra, olyan, mintha nem is létezne semmi más, csak az a cella, amiben épp vagyok, a világ összes többi része megszűnik lenni, egészen addig, amíg meg nem nyomok egy kilincset, és egy újabb hosszúkás folyosó tárulkozik fel előttem, vagy egy lakás, amelyek oldalra nyílnak. Az egész olyan, mint egy szőlőfürt, vagy még inkább, mint egy adventi naptár, mindegyik ajtócska mögött más-más emberekkel. Itt az őrült bolgárok laknak, ők következnek, mellőlük már kiették a finn házaspárt, üresen tátong a lakás. Annak idején az Anyukámtól kaptam adventi naptárat, volt csokoládés, meg legós is. Sokáig nem értettem az Anyámat, ahogyan szeretett minket, pedig csinált nekem meg a nővéremnek saját kézzel gyártott társasjátékot, szíve-lelke benne mindenben, mélyen, de én csak azt értettem, hogy kijelentette, hogy bárcsak ne adott volna nekem annak idején csokoládét, mert akkor nem kaptam volna rá, és az mennyivel jobb lenne mindenkinek. Ez nekem rendkívül önző dolognak tűnt akkor, és talán csak akkor bocsátottam meg igazán, amikor szerelmes lettem először, és hirtelen lett annyi szeretetem, hogy jutott mindenkinek,

és valahogy megértettem az édesanyámat is végre, a mély érzéseit, a fura gondolkozását. Persze én se tudom túl szerencsésen kifejezni magam mindig, a múltkor is otthon voltam, de valahogy nem jöttek a szavak, csendes voltam, aztán az öleléseken túl nem is jutott túl sok az öregedő szüleimnek, pedig annyival többet érdemelnének. De talán ők is ismernek már engem, és értik.

Hát mindenesetre fura volt így a kert, kinézve a nappali üveglakain és üvegajtaján át, üres, a két családi kutya közül már csak egy volt a kertben, az is a föld alatt, a paradicsom előtt. Úgy haltak meg mindketten, ahogy éltek: a félénk, elnyomott, aranyos lánykutya fokozatosan elfogyott a létből, félve attól, hogy dühösekké lesznek rá, amiért már nem tud enni, elbújva a fal tövébe, egyre kevésbé élve, míg nem el nem árultuk végleg az állatorvossal. Zseton pedig, a megvénhedett vagány ordas, fogta magát, átmászott a pokrócra, és egy szusszanással kiadta a lelkét – talán dűnnyögött is egy utolsót hozzá (a lánykutytól vette a szokást), ki tudja, vén fejében utoljára még lehet is, hogy arra az érzékeny lelkű feketeségre gondolt. Vonyított annak idején akkor is, amikor Zsófi pakolta össze dolgait, és ment először Indiába, pedig nem volt egyszerű összebarátkoztatni őket, bizalmatlanság az egyik részről, féltékenység a másiktól.

„Hát, elég furcsa volt, ahogy kiürült a lakás. Zsófi pakolgatott egész nap, a szobád tele lett reklámszatyrokka, aztán méregettük a bőröndjét (előbb 30 kiló volt, aztán leküzdötte olyan 25-re, nem tudom, végül mennyi lesz a reptéren), végül meg már itt állt a ház előtt az anyukája, gyorsan bedobáltuk a cuccait a kocsiba, még a biciklit is, aztán elmentek. Zsófi kicsit pityogott, hogy el kell menni, meg hát a legjobb lenne veled lenni, aztán itt voltunk kettesben. Ami azért elég nagy változás. De azért ne hatódj meg nagyon. Tudtuk, hogy így lesz, úgyhogy megy minden tovább, gépelgetem a börtönszlenget, fontolgotom, hogy hatra átmegyek a Fórumba, hogy rendes képernyőn lássam, hogy vernek ki minket a svédek a döntőbe jutásból férfi kézilabdában, aztán majd ha úgy hozza kedvem, megint eltekerek Romániába és iszok 3 lejért kólát az érmihályfalvi kocsmában, meg orrba rugdosom a határátkelőn azt a két vérengző korcsot, akik megtámadtak.”

Két év után még mindig rá tudtam keresni pontosan erre a levélre, ahogyan Apám leírta. A múltkor sétáltam Debrecenben, az éjszakában, lődörögtünk kettesben Posta Ádámmal, ő hallgatott engem, én meg beszéltem, az ilyen emberek aranyat érnek, akik meghallgatják a másikat. Volt egy sajátos hangulata a városnak, panelházak emlékekkel, új villamossín füves közzel a régi konditerem előtt, ami még annak idején szakszervezeti könyvtár volt. Már alig emlékeztem a Görgey utcához vezető útra, ezen meglepődtem, mondjuk nem is oda mentem, hanem a Csokonaiba pingpongozni. A végén még teljesen romantizálni fogom ezt a várost, a sok emlékekkel! Ét Minna, mondta a szenzációs rövidfilm svédül, s én megsimítottam Mariya hollófekete fürtjeit először, a Filmbyenben. A Kossuth utca mellett, ahol a

Kuckó volt, leejtettem Zsófit a fenekére a sztoikus mosómedve előtt, feldobtam a levegőbe, és nem kaptam el, és ő sírt; utána darabokra törtem a telefont a Honvéd utca túloldalán, s emiatt kézen fogott, s maga után húzott a fekete folyosón, fellopakodtunk a Lajos lakására, aki a nappaliban aludt, s lázasan, örülten szerettem ezt a lányt órákon át, a számítógépmárkás dobozokba pakolt dolgai előtt, de éjszakára már nem maradtam, nem is tudom igazán, miért, akkor az tűnt helyesnek, s ez volt az utolsó alkalom.

Pia azt mondta, ő imádta Budapestet, minden külföldi így van vele valahogy, az olcsó alkohol, az olcsó éttermek, az olcsó kurvák? De Pia Bécsben élt, és építészeti stílusokról beszélt, hangulatról, s arról, hogy a piszok, a hobók és az omladozó épületek mit kölcsönöznek egy városnak, s én egyet-értettem vele. Mariyával nem mindig értettem egyet, ő félénk volt, és volt benne egyfajta leplezett sebezhetőség, Buraknak nem volt igaza ebben sem, a fiatalabb nők engem hevesebben csókolnak. „Dániában még mindig fennáll a török elnyomás”, mondta Csongor, s neveltünk mindketten a konyha és a bár között állva, narancslével a kezünkben: Burak, a török főpultos-bármenedzser jó arc, nincs okunk panaszkodni; még szórakoztat is minket csajozós történeteivel, büszkén mesélte, hogy megfogta a szőke leányzó melleit, amikor bejelentette, hogy nincs rajta melltartó (jó mellei voltak a lánynak, néztem én is). Lehet, végső soron én csak másféle nőket keresek, de valamiért mégis egyfajta könnyű találni. Matthias nem érti, hogy a délután négy órám miért nem arról szól, hogy részeg vagyok, mentegetőzőm, hogy túl korán van még, ezzel ő nem ért egyet, világnézeti és kulturális különbségek; elballag jóképűen, komikusan magabiztos járással, de működik, az emberek elhiszik, Dániában legalábbis, és én nem értem; lehet, tényleg csak inni kéne. Még Bukowskinak is benne volt a neve a telefonkönyvben, bár manapság senki nem használ telefonkönyvet. Fent vagyok helyette a Facebookon; letiltottam, hogy kiírja a születésnapomat; így legalább a lányok nem tudják kideríteni, hogy melyik csillagjegy vagyok. Miért van minden nő úgy belebuzulva valami emberfölötti dologba, horoszkópok vagy Jaggernaut, olyan elviselhetetlen, hogy végső soron kurvára mi tehetünk arról, ami történik? Amúgy azért tiltottam le, hogy nyugodtan kívánhassak boldog születésnapot az embereknek, és ne legyek önző, miután rájöttem, hogy ténylegesen jólesik, akármennyire triviális is, akármennyire az arcunkba van is tolva; ha kívánják.

Bár hazugság ez mind a részemről, mert itt vagyok most és elárulom azokat, akik nem akartak ágyba menni velem, még azelőtt legalábbis, mielőtt lement volna a nap, mert nincsenek függönyeim, és így beláthatnak. Ezért néztük a naplementét, átölelve, mintha szeretnénk egymást, mintha már évek óta együtt lettünk volna, de ez is csak hazugság volt, önmagunknak, és pont ugyanolyan mozdulatok voltak és pont ugyanúgy nézett ki, mintha igaz lett volna, az embernek egyszerűen csak szüksége van a saját gondolatai elcsitításához valakire vagy valamire, és inkább néz Robertóval vagy

Rodríguezzel vagy mittudomén, kivel sárkányos tévésorozatot Londonban, hiába hazugság, hiába fog fájni a portugálnak, hiába lesz hányingerem az affektáltságától, amint bámuljuk a műanyag, ragacsos ízű szórakoztatást, ami már végképp érdektelen, mert el találtam olvasni a könyvet, amint épp cifrafostam Indiában és kevés más emberi dologra voltam képes.

S mégis emberibb az, mint ez, az irodalom az örülteknek és a degeneráltaknak való, akik ahelyett, hogy meginnának egy sört a haverral, és végre rájönnének, hogy a telihold úgyis frankón néz ki, szavakat vetnek papírra, érzelmekről vekengenek ahelyett, hogy megtalálnák a módját, hogy odaüljenek a lány mellé, aki mosolyogva integet a Headquartersben a hangos zenében a kanapén, mert emlékszik a tehenekről és analóg fényképészetről folytatott beszélgetésünkre, csak a barátnő nem akar arrébb csúszni, hogy odaférjek, és kinyitom az ablakot, és beömlik az émelyítően édes, tömény fűszag, a fesztiválról hozzáad Facebookon egy srác, akivel együtt csináltam a koktélokot, és a tömeg egyként mozog a villódzó fényekre, remeg és izzik a levegő: „I’m giving you a nightcall / I’m gonna show you where it’s dark”, tudtam, hogy még nem szabad visszamennem a sátorhoz, még hiányzott valami.

Aarhus, 2014 nyara